

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/46174 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 8 mei 2007 in het geding
tussen:

appellante

en

de Minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 januari 2004 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 31 augustus 2006 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 mei 2007, verzonden op 16 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

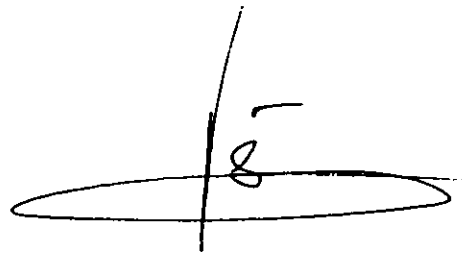
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 juli 2007

309-534.

Verzonden: 20 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 06 / 46174

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 8 mei 2007

in de zaak van:

geboren op _____, van Marokkaanse nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde: mr. M.E. Muller, advocaat te Gouda,

tegen:

de Minister van Buitenlandse Zaken,
verweerder,
gemachtigde: mr. C.M. Lindenboom, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

1.1 Eiseres heeft op 7 augustus 2003 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) voor het doel 'verruimde gezinshereniging bij vader'. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 13 januari 2004 afgewezen. Eiseres heeft tegen het besluit op 3 februari 2004 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 31 augustus 2006 ongegrond verklaard. Eiseres heeft tegen dit besluit op 21 september 2006 beroep ingesteld.

1.2 Verweerder heeft op 16 februari 2007 een verweerschrift ingediend.

1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 5 maart 2007. Eiseres is vertegenwoordigd door haar gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Ook ter zitting is verschenen, _____, vader van eiseres (hierna te noemen de hoofdpersoon).

2. Overwegingen

2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.

2.2 Ingevolge artikel 72, tweede lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt een beschikking omtrent de afgifte van een visum, waaronder begrepen een mvv, voor de toepassing van hoofdstuk 7 "Rechtsmiddelen" van de Vreemdelingenwet 2000 gelijkgesteld met een beschikking omtrent een verblijfsvergunning regulier gegeven krachtens deze wet.

zaaknummer: AWB 06 / 46174

2

-
- 2.3 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder g, Vw kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdend met het doel waarvoor hij wil verblijven.
- 2.4 Regels over de toepassing van deze afwijzingsgrond zijn neergelegd in het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb). Ingevolge artikel 3.24 Vb kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, onder een beperking verband houdend met gezinshereniging worden verleend aan een ander familielid van een Nederlander of van een vreemdeling met rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel I, Vw, dan de echtgenoot of echtgenote, de al dan niet geregistreerde partner, of het minderjarige kind, indien:
- de vreemdeling naar het oordeel van de Minister feitelijk behoort en reeds in het land van herkomst feitelijk behoorde tot het gezin van de persoon bij wie deze vreemdeling wil verblijven, en
 - de achterlating van de vreemdeling naar het oordeel van de Minister een onevenredige hardheid zou betekenen.
- 2.5 In de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) heeft verweerder beleidsregels over de toepassing van deze bepaling vastgesteld. In B2/8.5 Vc is bepaald dat de verblijfsvergunning niet wordt verleend, indien de achterlating van het gezinslid in het land van herkomst geen onevenredige hardheid betekent (zie artikel 3.24, onder b, Vb). Het betreft hier gevallen waarin door bijzondere omstandigheden de algemene belangen die zijn gediend met een restrictief toelatingsbeleid, niet opwegen tegen de belangen van de vreemdeling bij verblijf in Nederland bij de hier gevestigde familieleden. In het algemeen kan die onevenredigheid slechts aanwezig zijn, indien sprake is van een of meer zeer bijzondere individuele omstandigheden, die bovendien tot gevolg hebben dat de achterlating van de vreemdeling in het land van herkomst een schrijnende situatie zou opleveren.
- 2.6 Ingevolge Wijzigingsbesluit Vreemdelingen-circulaire (WBV) 2004/34 van 26 mei 2004, neergelegd in B1/1.1.4.1 Vc, is er een overgangsregeling met een tijdelijk karakter geïntroduceerd naar aanleiding van een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 12 januari 2004 (200306128/1), waarin is bepaald dat een advies omtrent afgifte van een mvv niet wordt aangemerkt als een besluit waartegen rechtsmiddelen openstaan. Naar aanleiding hiervan zijn de op dat moment aanhangige bezwaarzaken in dergelijke adviesprocedures niet-ontvankelijk verklaard. Dit heeft aanleiding gevormd voor het instellen van een overgangsregeling voor de bezwaarschriften in adviesprocedures die naar aanleiding van genoemde uitspraak niet-ontvankelijk zijn verklaard. Deze overgangsregeling wordt uitsluitend toegepast indien de hoofdpersoon een nieuw verzoek om advies indient omtrent de afgifte van een mvv dan wel de vreemdeling een aanvraag indient tot het verlenen van een mvv, gedurende de periode van 12 januari 2004 tot 1 augustus 2004. Hierbij geldt dat dit voor hetzelfde verblijfsdoel moet zijn als waarvoor het eerdere verzoek om advies is ingediend, tenzij de wijziging van het verblijfsdoel dermate gering is, dat redelijkerwijs niet van een wijziging kan worden gesproken (artikel 3.100 Vb).
- 2.7 De rechtbank betreft bij de beoordeling de volgende feiten. Op 14 november 2000 en 29 januari 2002 heeft de hoofdpersoon een aanvraag om afgifte van een mvv ten behoeve van eiseres ingediend. Deze aanvragen zijn gevoegd behandeld en bij

zaaknummer: AWB 06 / 46174

3

beschikking van 27 maart 2002 afgewezen. Tegen deze beschikking is door de hoofdpersoon geen rechtsmiddel aangewend.

Op 2 december 2002 heeft de hoofdpersoon een nieuw verzoek om advies ingediend met het oog op toelating van eiseres in het kader van gezinshereniging bij de hoofdpersoon. Dit verzoek om advies is gedaan namens de moeder van eiseres, haar broertje en eiseres zelf. Bij dit verzoek is een kopie van het paspoort van de moeder overgelegd. Bij brief van 7 januari 2003 heeft verweerder aangegeven dat een kopie van de paspoorten van de minderjarige kinderen overgelegd diende te worden. Bij brief van 21 januari 2003 heeft de hoofdpersoon om uitstel gevraagd voor het overleggen van de kopieën van de paspoorten van de minderjarige kinderen nu zij niet in het bezit zijn van een paspoort. De hoofdpersoon zal het Marokkaanse consulaat in Nederland verzoeken om een paspoort voor eiseres en om zijn minderjarige zoon te laten inschrijven in het paspoort van de moeder. Dit verzoek om uitstel is door verweerder niet gehonoreerd, zo blijkt uit de brief van 10 februari 2003. Bij beschikking van 12 februari 2003 is negatief geadviseerd omtrent het verzoek te adviseren over de afgifte van een mvv ten behoeve van eiseres. Met betrekking tot de moeder en het broertje van eiseres wordt bij beschikking van 12 februari 2003 wel positief geadviseerd. Op 11 maart 2003 is namens eiseres bezwaar gemaakt tegen deze beschikking. Dit bezwaar is bij beschikking van 13 januari 2004 ongegrond verklaard. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 6 september 2004 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam (AWB 06/6142) gegrond verklaard en het bestreden besluit is vernietigd. Tevens is het bezwaar dat was ingediend tegen de beschikking van 12 februari 2003 niet-ontvankelijk verklaard en is bepaald dat de voornoemde uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit.

- 2.8 Verweerder stelt zich in het bestreden besluit – samengevat – op het standpunt dat het beroep van eiseres op de overgangsregeling neergelegd in WBV 2004/34 niet slaagt. Vervolgens is niet gebleken dat achterlating van eiseres in Marokko van onevenredige hardheid is. Voorts slaagt het beroep op het gelijkheidsbeginsel van eiseres niet. Tenslotte is er geen sprake van schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).
- 2.9 Eiseres voert hier - zakelijk weergegeven – het volgende tegen aan. Verweerder heeft ten onrechte de overgangsregeling niet toegepast in de procedure van eiseres. Tevens is er op grond van artikel 3.24 Vb en B2/8 Vc sprake van onevenredige hardheid bij achterlating van eiseres in Marokko. Tenslotte heeft eiseres een gerechtvaardigd beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel en is er sprake van schending van artikel 8 EVRM nu verweerder een positieve verplichting heeft ten aanzien van het toestaan van verblijf van eiseres in Nederland.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.10 Voorwaarde om in aanmerking te komen voor toepassing van de overgangsregeling uit WBV 2004/34 is dat in de periode van 12 januari 2004 tot 1 augustus 2004 hetzij de hoofdpersoon een nieuw verzoek om afgifte van een mvv heeft ingediend hetzij de vreemdeling een aanvraag tot het verlenen van een mvv heeft ingediend. Niet in geschil is dat aan deze voorwaarde niet is voldaan.
- 2.11 In de door eiseres aangevoerde omstandigheid dat het niet opportuun was om in de periode van 12 januari 2004 tot 1 augustus 2004 een nieuwe aanvraag in te dienen, omdat al een procedure aanhangig was, heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien

zaaknummer: AWB 06 / 46174

4

om van het in WBV 2004/34 neergelegde beleid af te wijken. Uit het beleid volgde immers duidelijk dat het indienen van een nieuwe aanvraag voorwaarde was voor toepassing van de overgangsregeling.

Aan eiseres moet worden toegegeven dat de periode tussen bekendmaking van het beleid op 26 mei 2004 en het aflopen van de periode waarin alsnog een aanvraag kon worden ingediend op 1 augustus 2004 kort was. Dat laat echter onverlet dat eiseres geacht kan worden bekend te zijn geweest met het beleid en na de bekendmaking van het beleid nog ruim twee maanden resteerden voor het indienen van een aanvraag. Ook de stelling van eiseres dat genoemde periode kort was, heeft verweerder dan ook geen aanleiding hoeven geven gebruik te maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid.

- 2.12 Met betrekking tot het standpunt van eiseres dat achterlating van haar in Marokko van onevenredige hardheid is, overweegt de rechtbank als volgt.
- 2.13 Op grond van B2/8.5 Vc is slechts sprake van onevenredige hardheid in het geval van zeer bijzondere individuele omstandigheden, die bovendien tot gevolg hebben dat de achterlating van de vreemdeling in het land van herkomst een schrijnende situatie zou opleveren.
- 2.14 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat achterlating van eiseres niet van onevenredige hardheid is. Verweerder heeft daarbij van belang kunnen achten dat niet is gebleken dat eiseres zich niet staande kan houden in Marokko. Zij verblijft immers bij haar tante, heeft regelmatig contact met haar halfzus en wordt financieel ondersteund door haar ouders. Van een schrijnende situatie in de zin van het toepasselijke beleid is dan ook geen sprake. Voor zover nog is betoogd dat eiseres medische klachten heeft en er sprake is van een suïciderisico, stelt de rechtbank vast dat een en ander niet is onderbouwd.
- 2.15 Voorts beroept eiseres zich op de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam (AWB 01/57364) van 30 september 2002 in het kader van het gelijkheidsbeginsel. Zij stelt dat ook in deze zaak sprake is van een meerderjarige dochter die achterblijft in Marokko, terwijl de rest van het gezin een verblijfsvergunning in Nederland heeft gekregen. Ook hier is de mvv-aanvraag afgewezen, is de vader al vroeg in de jaren tachtig naar Nederland gekomen en dreigt eiseres in die zaak in een sociaal isolement te geraken.
- 2.16 De rechtbank is van oordeel dat in dit geval niet kan worden gesproken van gelijke gevallen. In rechtsoverweging 7 van de door eiseres aangehaalde uitspraak is over de situatie van eiseres in die zaak het volgende overwogen:
- "Eiseres heeft tot aan het vertrek in 2001 van haar moeder en jongste broer en zussen naar Nederland altijd met haar jongere zussen in gezinsverband samengewoond. Met uitzondering van een korte periode dat zij in Nederland verbleven heeft eiseres ook altijd met haar moeder en jongste broer in gezinsverband geleefd totdat laatstgenoemden -- opnieuw -- naar Nederland vertrokken. Door het vertrek van alle gezinsleden waar zij de afgelopen tien jaar mee heeft samengeleefd en ten dele voor heeft gezorgd ziet eiseres zich thans geplaatst voor een situatie waarin zij alleen in Marokko achterblijft, terwijl de rest het van het gezin waar zij deel van uitmaakte in Nederland verblijft".*

zaaknummer: AWB 06 / 46174

5

-
- 2.17 In de onderhavige zaak is van een situatie als in het voorgaande weergegeven geen sprake. De vreemdeling in de aangehaalde uitspraak heeft gedurende lange tijd voor de andere gezinsleden gezorgd, terwijl uit het verslag van het gehoor door verweerders aanblijvende commissie naar voren komt dat eiseres dat niet heeft gedaan.
- 2.18 Met betrekking tot het beroep van eiseres op artikel 8 EVRM is de rechtbank met verweerder van oordeel dat de band tussen de ouders en eiseres niet zo bijzonder is dat moet worden aangenomen dat van een, de normale banden tussen ouders en meerderjarige kinderen overstijgende, bijzondere afhankelijkheid sprake is. De omstandigheden dat eiseres vanaf haar geboorte bij haar moeder heeft gewoond en met haar een hechte band heeft en dat zij door haar ouders financieel wordt onderhouden, zijn daartoe onvoldoende. Die omstandigheden zijn niet wezenlijk anders dan die welke gelden binnen normale banden tussen ouders en meerderjarige kinderen.
- 2.19 Gezien het voorgaande zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren.
- 2.20 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

zaaknummer: AWB 06 / 46174

6

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.C. Grew, rechter, en op 8 mei 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. R.C.G. Beentjes, griffier.

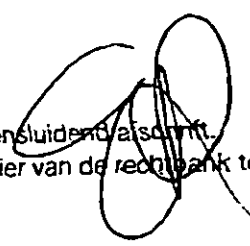
Afschrift verzonden op: 16 MEI 2007

Coll: **Rechtsmiddel**

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor een sluitend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

MULLER & VAN DEN HEUVEL
ADVOCATEN

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE
PER TELEFAX: 070 - 365 13 80

mr M.E. Muller
mr R.G. van den Heuvel

Naaijerstraat 6
2801 NE Gouda
Telefoon (0182) 511211
Fax (0182) 522026

Gouda, 13 juni 2007
inzake /Staat hoger beroep, 11.896
Uw ref.

RAAD VAN STATE 3509-C INGEKOMEN 13 JUN 2007	
ZAAKNR. 200704073	
AAN: P.W. de Bont	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geachte heer, mevrouw,

In bovengenoemde zaak doe ik u bijgaand toekomen een hoger beroepschrift alsmede een kopie van de uitspraak waarop het beroep betrekking heeft, met het verzoek dit op de gebruikelijke wijze in behandeling te nemen.

Ik verzoek u de ontvangst van het beroep zo spoedig mogelijk schriftelijk te bevestigen.

In afwachting van uw berichten verblijf ik,

hoogachtend,
uw, d.w.,

M.E. Muller

MULLER & VAN DEN HEUVEL
ADVOCATEN

RAAD VAN STATE INGEZONDEN	
13 JUN 2007	
ZAAKNR.	200704073
AAN:	P.W. de Bont
BEHANDELD: DD:	PAR:

Tocvoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te 's-Gravenhage

HOGER BEROEP

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

kenmerk rechtbank: AWB 06 / 46174
kenmerk IND: 0105-01-6077

Geefl eerbiedig te kennen:

_____ geboren op _____ van Marokkaanse nationaliteit, thans
verblijvende te Marokko, verder te noemen appellante, alsmede de heer _____, verder te
noemen referent, thans woonplaats kiezende te Gouda aan de Naaijerstraat no 6 ten kantore
van Muller & Van den Heuvel Advocaten van wie mevrouw mr M.E. Muller in deze als
gemachtigde zal optreden en dit verzoek ondertekent nadat zij daartoe door appellante
bepaaldelijk is gevolmachtigd

Feiten:

Appellante heeft op 7 augustus 2003 bij een Nederlandse vertegenwoordiging in Rabat een
aanvraag ingediend tot het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf onder de
beperking gezinshereniging. Bij beschikking d.d. 13 januari 2004 is deze aanvraag
afgewezen en op 3 februari 2004 is er een bezwaarschrift ingediend en zijn de nadere
gronden later bij schrijven d.d. 25 mei 2006 aangevuld. Nadat appellante geïntimeerde heeft
verzocht over te gaan tot het nemen van een beslissing is referent op 29 juni 2006 door de
ambtelijke hoorcommissie van geïntimeerde gehoord. Nadien is er een beslissing genomen

MULLER & VAN DEN HEUVEL

ADVOCATEN

op de aanvraag, en deze beslissing dateert van 31 augustus 2006. Tegen deze beslissing is beroep ingesteld welk beroep ongegrond is verklaard in de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem.

Appellante komt in hoger beroep van deze uitspraak te weten de uitspraak van 8 mei 2007, AWB 06 / 46174, rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem. Appellante is van oordeel dat het besluit van geïntimeerde rechtens niet juist is en dat de rechtbank het beroep gegrond had dienen te verklaren.

In het onderstaande volgen de grieven tegen de uitspraak.

Grieven:**GRIEF 1:**

Ten onrechte overweegt de Rechtbank dat:

"In de door eiseres aangevoerde omstandigheid dat het niet opportuun was om in de periode van 12 januari 2004 tot 1 augustus 2004 een nieuwe aanvraag in te dienen, omdat al een procedure aanhangig was, heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien om van het in WBV 2004/34 neergelegde beleid af te wijken. Uit het beleid volgde immers duidelijk dat het indienen van een nieuwe aanvraag voorwaarde was voor toepassing van de overgangsregeling.

Aan eiseres moet worden toegegeven dat de periode tussen bekendmaking van het beleid op 26 mei 2004 en het aflopen van de periode waarin alsnog een aanvraag kon worden ingediend op 1 augustus 2004 kort was. Dat laat echter onverlet dat eisers geacht kan worden bekend te zijn geweest met het beleid en na de bekendmaking van het beleid nog ruim twee maanden resteerden voor het indienen van een aanvraag. Ook de stelling van eiseres dat genoemde periode kort was, heeft verweerder dan ook geen aanleiding hoeven geven gebruik te maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid."

Toelichting:

Naar aanleiding van de uitspraak van de ABRvS d.d. 12 januari 2004, in welke uitspraak de Afdeling overwoog dat er rechtsmiddel open staat tegen een besluit naar aanleiding van een advies aanvraag voor een mvv, heeft de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een overgangsregeling opgesteld. Deze overgangsregeling is neergelegd in WBV 2004/34. De WBV dateert van 26 mei 2004 maar is pas bekend gemaakt middels publicatie in de Staatscourant d.d. 11 juni 2006. Dit betekent dat er slechts een kleine 6 weken

MULLER & VAN DEN HEUVEL

ADVOCATEN

voorhanden waren om op grond van de WBV een nieuw advies aanvraag in te dienen voordat het overgangsbeleid zou expireren, dit in tegenstelling tot hetgeen de rechtbank in haar uitspraak heeft overwogen. De korte duur dat op basis van dit beleid kon worden gehandeld maakt het beleid (kennelijk) onredelijk.

Appellante heeft geen nieuw verzoek ingediend omdat op dat moment het appellante niet opportuun voorkwam immers er liep nog een aanvraag, waarom dient er dan wederom een aanvraag te worden ingediend. De rechtbank had niet kunnen overwegen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er van het beleid neergeld in WBV 2004/43 niet behoefde te worden afgeweken, immers juist in een geval als het onderhavige waarbij de advies aanvraag is afgewezen omdat niet tijdig een paspoort is overlegd als mede dat appellante hangende de procedure meerderjarig is geworden weshalve aan het verruimde gezinsherenigingsbeleid mocht worden getoetst had verweerder juist van haar beleid moeten afwijken.

GRIEF 2:

Ten onrechte overweegt de Rechtbank dat:

“De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat achterlating van eiseres niet van onevenredige hardheid is. Verweerder heeft daarbij van belang kunnen achten dat niet is gebleken dat eiseres zich niet staande kon houden in Marokko. Zij verblijft immers bij haar tante, heeft regelmatig contact met haar halfzus en wordt financieel ondersteund door haar ouders. Van een schrijnende situatie in de zin van het toepasselijke beleid is dan ook geen sprake. Voor zover nog is betoogd dat eiseres medische klachten heeft en er sprake is van suïciderisico, stelt de rechtbank vast dat een en ander niet is onderhouden.”

Toelichting:

In artikel 3:24 Vb staat beschreven wanneer in het kader van de verruimde gezinshereniging een verblijfsvergunning kan worden verleend. In die gevallen dient er sprake te zijn van het feitelijk behoren tot het gezin alsmede dient de achterlating van een onevenredige hardheid te zijn. De rechtbank dient dit terughoudend te toetsen.

Vaststaat dat appellante feitelijk behoorde tot het gezin van degene bij wie appellante verblijf beoogd.

Verweerder overweegt dat er geen sprake is van onevenredige hardheid indien appellante achter blijft in Marokko. De rechtbank acht deze vaststelling niet kennelijk onredelijk en motiveert dit. De rechtbank toetst terughoudend.

MULLER & VAN DEN HEUVEL

ADVOCATEN

Echter de rechtbank laat na de omstandigheid dat de moeder van appellante alsmede haar broer bij beschikking d.d. 12 februari 2003 is toegestaan om Nederland in te reizen. Aan appellante is bij de beschikking van deze datum de mvv geweigerd omdat appellante op dat moment nog geen copie van haar paspoort zou hebben overgelegd en verweerder op dat moment geen verder uitstel wilde verlenen.

Deze omstandigheden dienen wel te worden meegewogen. Appellante verwijst hierbij naar de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittingsplaats Amsterdam d.d. 23-10-2001, AWB 01/21185) JV 2002, 20.

Juist de omstandigheid dat de andere gezinsleden alleen in Nederland verblijven leidt tot de onevenredige hardheid.

Zoals uit het bovenstaande blijkt had de rechtbank het beroep gegrond dienen te verklaren.

Nu deze grieven dienen te slagen dient de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem d.d. 8 mei 2007 te worden vernietigd.

Het is op deze gronden dat appellante concludeert, dat het de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State moge behagen het onderhavige hoger beroepschrift gegrond te verklaren, het vonnis van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, AWB 06 / 46174, uitgesproken op 8 mei 2007 en verzonden op 16 mei 2007 tussen appellante als eischeres en geïntimeerde als verweerder, te vernietigen en geïntimeerde te veroordelen in de kosten van de procedure.

Gouda, 13 juni 2007

Gemachtigde